

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

26 април 2007 година*

По дело C-135/05

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 226 ЕО на 22 март 2005 г.,

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-жа D. Recchia и г-н M. Konstantinidis, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

срещу

Италианска република, за която се явява г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н G. Fiengo, avvocato dello Stato, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник,

* Език на производството: италиански

КОМИСИЯ/ИТАЛИЯ

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н А. Rosas, председател на състав, г-н J. Клуќка (докладчик),
г-н U. L hmus, г-н А.   Caoimh и г-жа Р. Lindh, съдии,

генерален адвокат: г-н М. Poiares Maduro,
секретар: г-жа М. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното
заседание от 11 януари 2007 г.,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да
бъде разгледано без представяне на заключение,

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

1 С исковата си молба Комисията на Европейските общности иска от Съда да установи, че като не е приела всички необходими мерки:

- за да гарантира, че отпадъците се оползотворяват или обезвреждат, без да се застрашава човешкото здраве и без да се използват процеси или методи, които биха могли да навредят на околната среда, и за да забрани изоставянето, изхвърлянето и неконтролираното обезвреждане на отпадъци,

- за да гарантира, че всеки притежател на отпадъци борави с тях чрез частен или публичен събирач на отпадъци или чрез предприятие, което осъществява операциите по обезвреждане или оползотворяване, или ги оползотворява или обезврежда сам в съответствие с разпоредбите на Директива 75/442/ЕИО на Съвета от 15 юли 1975 година относно отпадъците (ОВ L 194, стр. 39), изменена с Директива 91/156/ЕИО на Съвета от 18 март 1991 година (ОВ L 78, стр. 32, наричана по-нататък „Директива 75/442“),

- за да задължи всички учреждения или предприятия, които осъществяват операции по обезвреждане, да получат разрешително от компетентния орган,

- за това във всяко депо, където се извършва депониране на опасни отпадъци, отпадъците да се регистрират и идентифицират, и

- за да може, що се отнася до разрешените депа или депата, които към 16 юли 2001 г. вече са в експлоатация, преди 16 юли 2002 г. операторът на депо да подготви и представи за одобрение от компетентните органи план за подобряване на условията в депото, който включва информация относно условията на разрешителното, както и всякакви корективни мерки, които смята за необходими, за да може след представянето на плана за подобрене компетентният орган да вземе окончателно решение относно продължаването на експлоатацията, като в най-кратки срокове пристъпва към закриване на депата, които не са получили разрешително за продължаване на дейността, или като разрешава необходимата дейност и определя преходен период за изпълнението на плана,

Италианската република не е изпълнила задълженията си по членове 4, 8 и 9 от Директива 75/442, член 2, параграф 1 от Директива 91/689/ЕИО на Съвета от

12 декември 1991 година относно опасните отпадъци (ОВ L 377, стр. 20; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 91) и член 14, букви а)—в) от Директива 1999/31/ЕО на Съвета от 26 април 1999 година относно депонирането на отпадъци (ОВ L 182, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 5, стр. 94).

Правна уредба

Директива 75/442

2 Член 4 от Директива 75/442 предвижда:

„Държавите-членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират отпадъците да бъдат оползотворени или обезвредени, без да застрашават

здравето на човека и без да се използват процеси или методи, които биха могли да навредят на околната среда [...]

[...]

Държавите-членки също така предприемат необходимите мерки за забраната на изоставянето, изхвърлянето и неконтролираното обезвреждане на отпадъци.“ [неофициален превод]

- 3 Член 8 от Директива 75/442 задължава държавите-членки да предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че всеки притежател на отпадъци борави с тях чрез частен или публичен събирач на отпадъци или чрез предприятие, което осъществява операциите, изброени в приложение II А или II Б към тази директива, или ги оползотворява или обезврежда сам в съответствие с разпоредбите на посочената директива.

- 4 Член 9, параграф 1 от Директива 75/442 предвижда, че с оглед на прилагането по-специално на член 4 от тази директива всички учреждения или пред-

приятия, които осъществяват операции по обезвреждане на отпадъци, трябва да получат разрешително от компетентния орган, който отговаря за прилагането на разпоредбите на директивата. В параграф 2 от същия член 9 се уточнява, че разрешителните могат да се предоставят за определен период, да се подновяват, да съдържат условия и задължения или, ако предвиденият метод на обезвреждане е неприемлив от гледна точка на опазването на околната среда, да бъдат отказани.

Директива 91/689

5 Член 2 от Директива 91/689 гласи:

„1. Държавите-членки предприемат необходимите мерки, с които да се изисква всяко депо, където се извършва депониране (освобождение) на опасни отпадъци, отпадъците да се регистрират и идентифицират.

[...]“

Директива 1999/31

- 6 Съгласно член 14, букви а)—в) от Директива 1999/31:

„Държавите-членки приемат мерки, за да могат разрешените депа или депата, вече в експлоатация към момента на въвеждане на настоящата директива, да продължат да действат само ако [...]

- а) В срок от една година, считано от определената в член 18, параграф 1 дата [тоест най-късно до 16 юли 2002 г.], операторът на депо подготвя и представя за одобрение от компетентните органи план за подобряване на условията в депото, който включва изброените в член 8 елементи и

всякакви корективни мерки, които той смята за необходими, за да спази изискванията на настоящата директива, с изключение на изложените в приложение I, точка 1.

б) След представянето на плана за подобрене компетентният орган взема окончателно решение относно продължаването на експлоатацията на базата на споменатия план за подобрене и на настоящата директива. Държавите-членки приемат необходимите мерки, за да може в най-кратки срокове, в съответствие с член 7, буква ж) и член 13, да се пристъпи към закриване на депата, които не са получили разрешително за продължаване на дейността в съответствие с член 8.

в) На основата на представения план за подобрене [да се чете: „одобрения план за подобрене“] компетентният орган разрешава необходимата дейност и определя преходен период за изпълнението на плана. Всяко съществуващо депо трябва да отговаря на изискванията на настоящата директива, с изключение на тези от приложение I, точка 1, най-късно осем години, считано от датата, определена в член 18, параграф 1 [тоест най-късно до 16 юли 2009 г.]“

7 Съгласно член 18, параграф 1 от посочената директива държавите-членки въвеждат в сила законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими за да се съобразят с тази директива не по-късно от две години

след нейното влизане в сила [тоест най-късно до 16 юли 2001 г.] и незабавно информират Комисията за това.

Досъдебна процедура

8. Вследствие на редица оплаквания, парламентарни въпроси, статии в пресата и публикуването на 22 октомври 2002 г. на доклад на Corpo forestale dello Stato (Национална горска администрация, наричана по-нататък „CFS“), който разкрива съществуването на голям брой незаконни и неконтролирани депа за отпадъци в Италия, Комисията решава да провери спазването от тази държава-членка на задълженията, произтичащи за нея по силата на Директиви 75/442, 91/689 и 1999/31.

9. Горепосоченият доклад завършва третия етап от процес, започнат през 1986 г. от CFS, с оглед на регистрирането на незаконните депа за отпадъци в горските и планинските територии на регионите с обикновен статут в Италия, а именно всички италиански региони, с изключение на Фриули-Венеция-Джулия, Сардиния, Сицилия, Трентино-Алто Адидже и Вале д'Аоста. Първото проучване, извършено през 1986 г., е осъществено върху 6 890 от 8 104 италиански общини и дава възможност на CFS да установи съществуването на 5 978 незаконни депа за отпадъци. Второ проучване, извършено през 1996 г., засяга 6 802 общини и разкрива на CFS съществуването на 5 422 незаконни депа за отпадъци. След проучването от 2002 г. CFS регистрира още 4 866 незаконни депа за отпадъци, 1 765 от които не са били отбелязани в предишните проучвания. Според CFS 705 от споменатите незаконни депа са съдържали опасни отпадъци. За сметка на това броят на разрешените депа за отпадъци е бил само 1 420.

10 Резултатите от последното проучване са обобщени от Комисията, както следва:

Регион	Брой на незаконните депа за отпадъци	Площ на незаконните депа за отпадъци (в m ²)	Използвани/неизползвани депа за отпадъци	Почистени/непочистени депа за отпадъци
Абруцо	361	1 016 139	111/250	70/291
Базиликата	152	222 830	40/112	43/109
Калабрия	447	1 655 479	81/366	19/428
Кампания	225	445 222	40/185	37/188
Емилия-Романя	380	254 398	189/191	59/321
Лацио	426	663 535	120/306	110/316
Лигурия	305	329 507	145/160	58/247
Ломбардия	541	1 132 233	124/417	159/382
Марке	244	364 781	70/174	41/203
Молизе	84	199 360	14/70	13/71
Умбрия	157	71 510	33/124	61/96
Пиемонте	335	270 776	114/221	119/216
Пулия	599	3 861 622	440/159	37/562
Тоскана	436	545 005	107/329	154/282
Венето	174	5 482 527	26/148	50/124
Общо	4 866	16 519 790	1 654/3 212	1 030/3 836

- 11 Въпреки че предоставените от CFS данни се отнасят само за петнадесетте италиански региона с обикновен статут, Комисията посочва, че в настоящото производство желае да разследва Италианската република за всички незаконни депа за отпадъци, съществуващи на нейна територия. В действителност Комисията разполагала с данни, от които било видно, че положението е аналогично в регионите със специален статут.
- 12 В тази връзка посочената институция препраща към плана за управление на отпадъците на регион Сицилия, нотифициран на Комисията на 4 март 2003 г., към който е приложен планът за почистване на замърсените зони на въпросния регион. Този план разкривал съществуването на множество незаконни депа, изоставени депа за отпадъци, неразрешени депонирания на отпадъци и непосочени депа, някои от които съдържали опасни отпадъци.
- 13 Същото се отнасяло и за регионите Фриули-Венеция-Джулия, Трентино-Алто Адидже и Сардиния, за които Комисията допълва описанието на цялостното положение в Италия с официални документи от властите на тези региони и с доклади на анкетните парламентарни комисии, както и със статии от пресата.
- 14 Като пример Комисията посочва депо за отпадъци, разположено в място, наречено „Cascina Corradina“ в община San Fiorano, което първоначално е било обект на отделна процедура, но впоследствие е присъединено към настоящото производство за целите на иска пред Съда.

- 15 Въз основа на всички тези данни и в съответствие с член 226 ЕО с писмо от 11 юли 2003 г. Комисията отправя покана към италианското правителство да ѝ представи съображенията си във връзка с това.
- 16 Тъй като не получава от италианските власти никаква информация, която да позволява да се направи заключение, че нарушенията, за които то се упреква, са били преустановени, с писмо от 19 декември 2003 г. Комисията дава мотивирано становище, като отправя покана към Италианската република да предприеме необходимите мерки, за да се съобрази с него в срок от два месеца, считано от съобщаването му.
- 17 Комисията не получава никакъв отговор на мотивираното становище. Вследствие на това тя предявява настоящия иск.

По иска

По допустимостта

- 18 Италианското правителство поддържа, че искът на Комисията следва да бъде обявен за недопустим поради общия и неопределен характер на твърдяното

неизпълнение, което поставяло посоченото правителство в невъзможност да представи точна защита както от фактическа, така и от правна страна. По-конкретно, Комисията не била идентифицирала притежателите или операторите на депата, нито собствениците на площадките, върху които са били изоставени отпадъците.

- 19 Обратно на това, Комисията счита, че има право да разглежда в една-единствена процедура въпроса за обезвреждането на отпадъците върху цялата италианска територия. Такъв подход, който тя определя като „хоризонтален“, щял да позволи от една страна да се установят и поправят по-ефикасно структурните проблеми, стоящи в основата на твърдяното неизпълнение на Италианската република, а от друга страна — да се облекчат механизмите за осъществяване на контрол за спазване на общностното право в областта на околната среда. Във връзка с това Комисията препраща към заключенията на генералния адвокат Geelhoed по дело Комисия/Ирландия (Решение от 26 април 2005 г., С-494/01, Recueil, стр. I-3331).
- 20 На първо място следва да се посочи, че без да се накърнява задължението на Комисията да понесе доказателствената тежест, която тежи върху нея в производството по член 226 ЕО, Договорът за ЕО не съдържа разпоредби, които не допускат общото разглеждане на значителен брой случаи, въз основа на които Комисията счита, че държава-членка многократно и за продължителен период от време не е изпълнявала задълженията, които произтичат за нея по силата на общностното право.
- 21 На следващо място, според постоянната съдебна практика административна практика може да бъде предмет на иск за установяване на неизпълнение на задължения, когато притежава в определена степен траен и общ характер (вж. по-специално Решение по дело Комисия/Ирландия, посочено по-горе, точка 28 и цитираната съдебна практика).

- 22 На последно място следва да се припомни, че Съдът вече е допуснал искове на Комисията, предявени при сходни положения, при които Комисията е изтъкнала точно структурно и общо нарушаване от държава-членка на членове 4, 8 и 9 от Директива 75/442 (Решение от 6 октомври 2005 г. по дело Комисия/Гърция, C-502/03, непубликувано в *Recueil*) и нарушение на същите членове, както и на член 14 от Директива 1999/31 (Решение от 29 март 2007 г. по дело Комисия/Франция, C-423/05, непубликувано в *Recueil*).
- 23 Следователно искът на Комисията е допустим.

По съществуването на спора

По доказателствената тежест

- 24 Италианското правителство поддържа, че източниците на информация, на които ищецът основава иска си, не са достоверни, доколкото, от една страна, докладите на CFS не са изготвени със съдействието на Министерството на околната среда и защитата на територията, което било единственият компетентен национален орган с оглед на общностния правен ред, а от друга страна, актовете на анкетните парламентарни комисии или статиите в пресата не представлявали признания, а само общи източници на доказателства, чиято обосновааност следва да бъде доказана от този, който се позовава на тях.

- 25 Обратно на това, Комисията счита, че изготвените от CFS доклади представляват надежден и привилегирован източник на информация в областта на околната среда. Всъщност CFS била държавна гражданска полиция, която по-специално имала за задача да защитава италианското горско наследство, да закриля околната среда, пейзажа и екосистемата, както и да упражнява дейност по разследване, за да осигури спазването на националната и международната правна уредба в тези области.
- 26 В тази връзка следва да се припомни, че в рамките на производство за установяване на неизпълнение на задължения, образувано по член 226 ЕО, задължение на Комисията е да докаже наличието на твърдяното неизпълнение. Именно тя трябва да представи на Съда необходимите доказателства, въз основа на които последният да провери дали е налице неизпълнение на задължения, без да може да се основава на някаква презумпция (Решение от 25 май 1982 г. по дело Комисия/Нидерландия, 96/81, Recueil, стр. 1791, точка 6).
- 27 При все това съгласно член 10 ЕО държавите-членки са длъжни да подпомагат Комисията при изпълнението на нейните задачи, които съгласно член 211 ЕО се състоят по-специално в това да гарантира, че разпоредбите на Договора за ЕО и мерките, приети от институциите в съответствие с него, се прилагат (Решение по дело Комисия/Ирландия, посочено по-горе, точка 42 и цитираната съдебна практика).
- 28 От тази гледна точка следва да се отчита факта, че когато става дума за проверка на правилното практическо прилагане на националните разпоредби,

които имат за цел да гарантират ефективното изпълнение на директивите, включително приетите в областта на околната среда, Комисията, която не разполага със собствени правомощия за разследване в тази област, зависи в голяма степен от сведенията, предоставени от евентуалните жалбоподатели, от частни или публични образувания, действащи на територията на засегнатата държава-членка, както и от самата държава-членка (вж. в този смисъл Решение по дело Комисия/Ирландия, посочено по-горе, точка 43 и цитираната съдебна практика).

29 В тази връзка докладите, изготвени от CFS и от анкетните парламентарни комисии или официални документи по-специално на регионалните власти, могат следователно да бъдат считани за валидни източници на информация с оглед на започване от Комисията на процедурата по член 226 ЕО.

30 От това по-специално следва, че когато Комисията е представила достатъчно доказателства, от които са видни определени факти на територията на ответната държава-членка, последната е длъжна да оспори подробно и по същество така предоставената информация и произтичащите от нея последици (Решение по дело Комисия/Ирландия, посочено по-горе, точка 44 и цитираната съдебна практика).

31 При такива обстоятелства националните власти всъщност следва първи да извършат необходимите проверки на място в дух на лоялно сътрудничество съгласно задължението на всяка държава-членка, припомнено в точка 27 от настоящото решение, да подпомага Комисията при изпълнението на нейната обща задача (Решение по дело Комисия/Ирландия, посочено по-горе, точка 45 и цитираната съдебна практика).

32 По този начин, когато Комисията се позовава на обстойни жалби, от които е видно многократно неизпълнение на разпоредбите на директивата, съответната държава-членка е длъжна конкретно да оспори твърдените в тези жалби факти. Също така, когато Комисията е представила достатъчно доказателства, от които е видно, че властите на държава-членка са възприели трайна и продължителна практика, която е в противоречие с разпоредбите на дадена директива, тази държава-членка е длъжна да оспори подробно и по същество така предоставената информация и произтичащите от нея последици (Решение по дело Комисия/Ирландия, посочено по-горе, точка 46 и 47, както и цитираната съдебна практика). Държавите-членки са обвързани от това задължение по силата на дълга за лоялно сътрудничество, залегнал в член 10 ЕО, в хода на цялото производство, предвидено в член 226 ЕО. От преписката е видно обаче, че италианските власти не са сътрудничили напълно на Комисията за целите на подготовката на настоящото дело на етапа на досъдебната процедура.

По нарушението на членове 4, 8 и 9 от Директива 75/442, на член 2, параграф 1 от Директива 91/689 и на член 14, букви а)—в) от Директива 1999/31

— Доводи на страните

33 За да оспори изтъкнатите от Комисията твърдения за нарушение, като се основава на информацията, която е могло да събере от регионалните и провинциални административни органи, както и от *nucleo operativo ecologico*

dell'Arma dei carabinieri (екологическа оперативна част на Arma dei Carabinieri), италианското правителство поддържа първо, че предоставените от Комисията данни са несъстоятелни и не съответстват на действителното положение в Италия. То отхвърля по-специално броя на преброените от Комисията „незаконни депа за отпадъци“ с мотива, че последната, на първо място, преброила някои депа по няколко пъти, на второ място, определила като незаконни депа обикновени депонириания или изоставяния на отпадъци, от които една част били в процес на почистване или отпадъците били вече почистени от тях, и на трето място, не зачала тяхната степен на опасност, тъй като по-голямата част от тези депа били под контрол или конфискувани.

- 34 На следващо място посоченото правителство напомня неотдавнашният напредък, който Италианската република е постигнала в изпълнението на задълженията, произтичащи от Директиви 75/442, 91/689 и 1999/31.
- 35 На първо място, Комисията изтъква, че италианското правителство не представя информация в противоположен смисъл, произтичаща от източник, чието ниво може да се сравни с това на нейните собствени източници. На второ място, макар Комисията да си отбелязва, че отпадъците са били почистени от някои депа, тя поддържа, че случаите, които са пред прага да бъдат уредени, са твърде малобройни в сравнение с тези, по отношение на които националните власти не са предприели никакво действие за отстраняване на техния незаконен характер.

— Съображения на Съда

- 36 На първо място, от постоянната съдебна практика е видно, че неизпълнението на задълженията от държава-членка трябва да се преценява с оглед на положението ѝ към момента на изтичането на срока, даден в мотивираното становище, и че последващи промени не се вземат предвид от Съда, дори ако

представяват правилно прилагане на общностната правна норма, предмет на споменатия иск за установяване на неизпълнение на задължения (вж. в този смисъл Решение от 11 октомври 2001 г. по дело Комисия/Австрия, C-111/00, *Resueil*, стр. I-7555, точки 13 и 14, Решение от 30 януари 2002 г. по дело Комисия/Гърция, C-103/00, *Resueil*, стр. I-1147, точка 23, Решение от 28 април 2005 г. по дело Комисия/Испания, C-157/04, непубликувано в *Resueil*, точка 19 и Решение от 7 юли 2005 г. по дело Комисия/Италия, C-214/04, непубликувано в *Resueil*, точка 14).

- 37 На следващо място, що се отнася по-специално до преценката на нарушението от държава-членка на член 4 от Директива 75/442, важно е да се напомни, че този член предвижда държавите-членки да предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че отпадъците се оползотворяват или обезвреждат, без да се застрашава човешкото здраве и без да се използват процеси или методи, които биха могли да навредят на околната среда, без обаче да уточнява конкретното съдържание на мерките, които трябва да бъдат приети, за да се гарантира посочената цел. При все това е вярно, че тази разпоредба обвързва държавите-членки относно целта, която следва да бъде постигната, като им оставя свобода на преценката при определяне на необходимостта от такива мерки (Решение от 9 ноември 1999 г. по дело Комисия/Италия, известно като „*San Rosso*“, C-365/97, *Resueil*, стр. I-7773, точка 67). Следователно по принцип не е възможно от несъответствието на дадено фактическо положение с целите, поставени в член 4 от горепосочената директива, пряко да се направи изводът, че съответната държава-членка непременно не е изпълнила наложените ѝ от тази разпоредба задължения. Безспорно е обаче, че трайността на такова фактическо положение, по-специално когато то води до значително увреждане на околната среда за продължителен период от време без намеса на компетентните органи, може да бъде указание, че държавите-членки са превишили свободата на преценката, предоставена им от тази разпоредба (Решение по дело *San Rosso*, посочено по-горе, точки 67 и 68).

- 38 В тази връзка следва да се установи, че основателността на твърденията за нарушения, в които се упреква Италианската република, е ясно видима от

преписката. В действителност, макар информацията, предоставена от това правителство да позволява да се установи, че спазването в Италия на целите, посочени от разпоредбите на общностното право, предмет на неизпълнението, се е подобрило с течение на времето, тази информация все пак разкрива, че общото несъответствие на депата за отпадъци от гледна точка на посочените разпоредби е продължило да съществува при изтичането на срока, определен в мотивираното становище.

39 Относно твърдението за нарушение, изведено от неспазване на член 4 от Директива 75/442, безспорно е, че при изтичането на срока, определен в мотивираното становище, на цялата италианска територия е имало значителен брой депа за отпадъци, чиито оператори не са осигурили оползотворяването или обезвреждането на отпадъците, така че да не се застрашава човешкото здраве и да не се използват процеси или методи, които биха могли да навредят на околната среда, както и депа за неконтролирано обезвреждане на отпадъци. Например както е видно от приложение 1 към писмената дублика на италианското правителство, последното признава съществуването в региона на Аbruцо на 92 площадки, засегнати от изоставяне на отпадъци, установено при местна проверка вследствие на извършеното от CFS проучване.

40 Съществуването на такова положение през продължителен период от време неизбежно има за последица значително увреждане на околната среда.

41 Относно твърдението за нарушение, изведено от неспазване на член 8 от Директива 75/442, установено е, че при изтичането на определения срок

италианските власти не са гарантирали, че притежателите на отпадъци или осъществяват сами обезвреждането или оползотворяването на отпадъците, или боравят с тях чрез събирач на отпадъци или чрез предприятие, натоварени с осъществяването на тези операции съгласно разпоредбите на Директива 75/442. Във връзка с това от приложение 3 към писмената дуплика на италианското правителство е видно, че италианските власти са преброили поне 9 депа с такива характеристики в региона на Умбрия и 31 в регион Пулия (провинция Бари).

42 Що се отнася до твърдението за нарушение, изведено от неспазване на член 9 от Директива 75/442, не е оспорено, че към момента на изтичането на срока, определен в мотивираното становище, множество депа за отпадъци са действали без разрешително от компетентните органи. За това по-специално свидетелстват, както ясно е видно от приложение 3 към писмената дуплика на италианското правителство, случаите на изоставяне на отпадъци, вече посочени в точки 39 и 41 от настоящото решение, но също и наличието на поне 14 незаконни депа за отпадъци в регион Пулия (провинция Лече).

43 Относно твърдението за нарушение, изведено от това, че италианските власти не са гарантирали регистрирането или идентифицирането на опасните отпадъци във всяко депо или площадка за депониране на отпадъци, а именно твърдението за нарушение, изведено от неспазване на член 2 от Директива 91/689, достатъчно е да се посочи, че правителството на споменатата държава-членка не представя доводи или специфични доказателства, за да оспори твърденията на Комисията. По-конкретно, то не оспорва съществуването на негова територия към момента на изтичане на срока, определен в мотивираното становище, на поне 700 незаконни депа, съдържащи опасни отпадъци, които следователно не са обект на никакви контролни мерки. От това следва, че италианските власти не може да са запознати с потока на опасни отпадъци, депонирани в тези депа, и поради това задължението за регистрирането и идентифицирането им не е спазено.

44 На последно място, същото се отнася за нарушението на член 14 от Директива 1999/31. В случая самото италианско правителство посочва, че за 747 депа за отпадъци, които се намират на негова територия, е трябвало да се изготвят планове за подобряване на условията в депото. Разглеждането обаче на съвкупността от документи, приложени към писмената дуплика на италианското правителство, разкрива, че към момента на изтичане на определения срок горепосочените планове са били представени само за 551 депа и че едва 131 плана са били одобрени от компетентните органи. От друга страна, както правилно отбелязва Комисията, посоченото правителство не уточнява какви са предприетите действия относно депата, чиито планове за подобряване на условията не са били одобрени.

45 Следователно Италианската република като цяло и трайно не е изпълнила задълженията си по членове 4, 8 и 9 от Директива 75/442, по член 2, параграф 1 от Директива 91/689 и по член 14, букви а)—в) от Директива 1999/31. Следователно искът на Комисията е основателен.

46 С оглед на всички изложени по-горе съображения следва да се установи, че като не е приела всички необходими мерки:

— за да гарантира, че отпадъците се оползотворяват или обезвреждат, без да се застрашава човешкото здраве и без да се използват процеси или методи, които биха могли да навредят на околната среда, и за да забрани изоставянето, изхвърлянето и неконтролираното обезвреждане на отпадъци,

- за да гарантира, че всеки притежател на отпадъци борави с тях чрез частен или публичен събирач на отпадъци или чрез предприятие, което осъществява операциите по обезвреждане или оползотворяване, или ги оползотворява или обезврежда сам в съответствие с разпоредбите на Директива 75/442,

- за да задължи всички учреждения или предприятия, които осъществяват операции по обезвреждане, да получат разрешително от компетентния орган,

- за това във всяко депо, където се извършва депониране на опасни отпадъци, отпадъците да се регистрират и идентифицират и

- за да може, що се отнася до разрешените депа или депата, които към 16 юли 2001 г. вече са в експлоатация, преди 16 юли 2002 г. операторът на депо да подготви и представи за одобрение от компетентните органи план за подобряване на условията в депото, който включва информация относно условията на разрешителното, както и всякакви корективни мерки, които смята за необходими, за да може след представянето на плана за одобрение компетентният орган да вземе окончателно решение относно продължаването на експлоатацията, като в най-кратки срокове пристъпва към закриване на депата, които не са получили разрешително за продължаване на дейността, или като разрешава необходимата дейност и определя преходен период за изпълнението на плана,

Италианската република не е изпълнила задълженията си по членове 4, 8 и 9 от Директива 75/442, по член 2, параграф 1 от Директива 91/689 и по член 14, букви а)—в) от Директива 1999/31.

По съдебните разноски

- ⁴⁷ Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждане на Италианската република и последната е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) Като не е приела всички необходими мерки:

- **за да гарантира, че отпадъците се оползотворяват или обезвреждат, без да се застрашава човешкото здраве и без да се използват процеси или методи, които биха могли да навредят на околната среда, и за да забрани изоставянето, изхвърлянето и неконтролираното обезвреждане на отпадъци,**

- за да гарантира, че всеки притежател на отпадъци борави с тях чрез частен или публичен събирач на отпадъци или чрез предприятие, което осъществява операциите по обезвреждане или оползотворяване, или ги оползотворява или обезврежда сам в съответствие с разпоредбите на Директива 75/442/ЕИО на Съвета от 15 юли 1975 година относно отпадъците, изменена с Директива 91/156/ЕИО на Съвета от 18 март 1991 година,

- за да задължи всички учреждения или предприятия, които осъществяват операции по обезвреждане, да получат разрешително от компетентния орган,

- за това във всяко депо, където се извършва депониране на опасни отпадъци, отпадъците да се регистрират и идентифицират и

- за да може, що се отнася до разрешените депа или депата, които към 16 юли 2001 г. вече са в експлоатация, преди 16 юли 2002 г. операторът на депо да подготви и представи за одобрение от компетентните органи план за подобряване на условията в депото, който включва информация относно условията на разрешителното, както и всякакви корективни мерки, които смята за необходими, за да може след представянето на плана за одобрение компетентният орган да вземе окончателно решение относно продължаването на експлоатацията, като в най-кратки срокове пристъпва към закриване на депата, които не са получили разрешително за продължаване на дейността, или като разрешава необходимата дейност и определя преходен период за изпълнението на плана,

Италианската република не е изпълнила задълженията си по членове 4, 8 и 9 от Директива 75/442, изменена с Директива 91/156/ЕИО, по член 2, параграф 1 от Директива 91/689/ЕИО на Съвета от 12 декември 1991 година относно опасните отпадъци и по член 14, букви а)–в) от Директива 1999/31/ЕО на Съвета от 26 април 1999 година относно депонирането на отпадъци.

2) Осъжда Италианската република да заплати съдебните разноски.

Подписи